

קיא

זה המזמור נאמר בא"ב ובכל פסוק שני אותיות ובב' פסוקים אחרונים ג' אותיות, והמזמור קצר ונכבד ידבר במעשה הקדוש ברוך הוא וגדולים מעשי ה':

א הַלְלוּיָהּ | אֹדָה יְהוָה בְּכָל־לַיְלָב בְּסֹד יִשְׁרָיִם וְעֵדָה: ב גְּדֹלִים מַעֲשֵׂי יְהוָה דְּרוֹשִׁים
לְכָל־חַפְצֵיהֶם: ג הוֹדִיָה־רַר פָּעִלוּ וְצִדְקָתוֹ עֲמִדַת לְעַד: ד זָכַר עֲשֵׂה לְנַפְלְאוֹתָיו חֲנוּן וְרַחוּם
יְהוָה: ה טָרַף נָתַן לִירָאָיו יִזְכַּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: ו כַּח מַעֲשָׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ לְתַת לָהֶם נַחֲלַת
גוֹיִם: ז מַעֲשֵׂי יָדָיו אֲמַת וּמִשְׁפַּט נְאֻמָּנִים כָּל־פְּקוּדָיו: ח סְמוּכִים לְעַד לְעוֹלָם עֲשׂוּיִם בְּאֲמַת
וַיִּשְׂר: ט פְּדוּת | שָׁלַח לְעַמּוֹ צִוָּה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ: י רֵאשִׁית חֲכָמָה | יִרְאֵת
יְהוָה שִׁכְל טוֹב לְכָל־עֲשִׂיהֶם תְּהַלְתּוּ עֲמִדַת לְעַד:

קיב

גם זה המזמור נאמר בא"ב, בכל פסוק שני אותיות ובשני אחרונים שלש, ומספר על מדות טובות שיבור לו אדם והיאך יתן צדקה ושכרו שלא יצטרך לבריות:

א הַלְלוּיָהּ | אֲשֶׁר־יֵאֵשׁ יִרָא אֶת־יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: ב גִּבּוֹר בְּאַרְצֵי יְהוָה זֶרְעוּ דוֹר
יִשְׂרָיִם יִבְרָךְ: ג הוֹן־וְעֶשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצִדְקָתוֹ עֲמִדַת לְעַד: ד זָרַח בַּחֲשֶׁךְ אֹר לַיִשְׂרָיִם חֲנוּן
וְרַחוּם וְצִדִּיק: ה טוֹב־אֵישׁ חוֹנֵן וּמְלוֹה יִכְלֹל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט: ו פִּי־לְעוֹלָם לֹא־יִמוּט לְזָכַר
עוֹלָם יְהוָה צִדִּיק: ז מִשְׁמוּעָה רָעָה לֹא יִירָא נִכּוֹן לָבוֹ בַּטַּח בִּיהוָה: ח סָמוּךְ לָבוֹ לֹא יִירָא
עַד אֲשֶׁר־יִרְאֶה בְּצַרְיוֹ: ט פּוֹר | נָתַן לְאֲבִיוֹנִים צִדְקָתוֹ עֲמִדַת לְעַד קָרְנוֹ תְרוּם בְּכָבוֹד:
י רִשְׁעֵ יִרְאֶה | וְכַעַם שִׁנּוּ יַחַרְק וְנִמְס תְּאוֹת רִשְׁעִים תֹּאכְד:

נקודות משיחות קודש - מזמור קיא - מתוך "תהילות מנחם"

ג. ומבאר בזה כ"ק מו"ח אדמו"ר עפ"י מ"ש בזהר* "לית מחשבה תפיסא בך כלל, אבל נתפס איהו ברעותא דלבא". דמחשבה בכל דרגותי (השגה דבינה, ובחי' חכמה שלמעלה ממנה, כולל ראי' דחכמה⁹), תופסת רק בגילויים ולא בעצמות, וע"י רעותא דלבא תופסים בהעצמות. והוא ע"ד אהבת בן לאביו שהיא אהבה עצמית שמעצם הבן לעצם האב. ואהבה זו נקראת בשם רעותא דלבא. וזהו הפירוש "נתפס איהו ברעותא דלבא", דכמו שהבן מעורר את עצמות האב, דכשהבן צועק אבא ניזוז האב בכל מהותו, כמו"כ הוא בנמשל, שאהבה עצמית שמצד עצם הנשמה תופסת בהעצמות. וזהו הפירוש שתכלית ועיקר החכמה הוא תשובה ומעשים טובים, כי החכמה תופסת רק בגילויים (כנ"ל), ובכדי לתפוס בהעצמות הוא ע"י תשובה ומעשים טובים. אולם ביאור זה הוא רק אודות המעלה שיש בתשובה ומעשים טובים לגבי חכמה. (שלמרות שבכוחות הנפש, לימוד התורה, שהוא בשכל, נעלה יותר מתשובה ומעשים טובים שבמדות שבלב ובכח המעשה, מ"מ התשובה ומעשים טובים דוקא תופסים בהעצמות). ולפי"ז מובן ג"כ שכאשר ע"י החכמה הוא מגיע לתשובה ומעשים טובים, רעותא דלבא, הרי גם החכמה מקבלת מעלה זו, שהיא החכמה. אבל עדיין אינו מבואר כיצד "עיקרה של תורה שיהי' עמה תשובה ומעשים טובים", הרי סו"ס הם ב' ענינים שונים? ומדברי כ"ק אדמו"ר משמע שגם זה מתורץ ע"י ביאורו.

(8) ח"ג רפט, ב "דלא אתידע ולא אשתמודע כו' אלא ברעותא דלבא". ובתקו"ז בהקדמה יז, א "לית מחשבה תפיסא בך כלל".
(9) ראה בסה"מ תרפ"ט ע' 108, קונטרסים שם ל, ב שמחשבה הוא אותיות חש"ב מ"ה. חש"ב הוא ההנחה שכלית, ומ"ה הוא ראי' דחכמה, ולית מחשבה תפיסא ב', שגם המ"ה אינו נתפס בהעצמות.